

บทที่ 2

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย" นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งของไทยและของต่างประเทศ และได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. ความหมายและความสำคัญของการเขียนสะกดคำ
2. สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด
3. ลักษณะคำที่มักเขียนสะกดผิด
4. ปัจจัยที่มีผลต่อการเขียนสะกดคำ
5. วิธีสอนการเขียนสะกดคำ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. ความหมายและความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

ความหมายของการเขียนสะกดคำ

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

วรวรรณ บุญศักดิ์ (2526 : 25) กล่าวถึงความหมายของการเขียนสะกดคำไว้พอสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำ คือ การช่วยให้นักเรียนรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจน และเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง

โนอา เวบสเตอร์ (Noah Webster, 1965 : 2190) ให้คำจำกัดความของการสะกดคำว่าการสะกดคำ คือ ศิลปะ หรือเทคนิคในการจัดอักษรต่าง ๆ ให้เป็นคำตามแบบที่ทุกคนยอมรับ

สิทธิศักดิ์ โหมตหิรัญ (2526 : 16) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ คือวิธีที่จะนำไปสู่ จุดมุ่งหมายของการเขียน

กล่าวโดยสรุป การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำที่มีการเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด ตัวการันต์ ได้ตรงความหมายและถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนับว่ามีความสำคัญอย่างมากต่อการสื่อสารด้วยภาษาเขียน เพราะถ้าเขียนสะกดผิดจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนได้ และยังมีผลเสียอีกหลายประการ นักการศึกษาหลายท่านได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ และได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

สุนันท์ จงธนาสารสมบัติ (2525 : 4) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่ของบุคคลในยุคปัจจุบัน เพราะการสะกดคำได้ถูกต้อง จะช่วยให้อ่านหนังสือออก และเขียนหนังสือได้ถูกต้อง ซึ่งเป็นรากฐานของการเรียนวิชาต่าง ๆ

แนวความคิดดังกล่าวสอดคล้องกับคำกล่าวของ ประยุทธ์ วัชรดิษฐ์ (2516 : 98) และ แก้วตา ไทรงาม (2520 : 2) ที่ว่า ถ้านักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องและคล่องแคล่วก็จะเป็นประโยชน์ในการเรียนวิชาอื่น ๆ อีกทั้งสามารถเรียนวิชาอื่น ๆ ได้ดีตามไปด้วย

นอกจากนี้การเขียนสะกดคำยังมีส่วนสนับสนุนการประกอบอาชีพด้วย ดังที่สามารถ ศักดิ์เจริญ (2517 : 3) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำมีส่วนสำคัญมาก ถึงกับทำให้ผู้สมัครงานพลาดโอกาสไม่ได้เข้าทำงานในตำแหน่งต่าง ๆ เนื่องจากการเขียนสะกดการันต์ผิดพลาดใน จดหมายสมัครงาน และใบสมัคร

จากการที่ผู้วิจัย อ่านงานเขียนต่าง ๆ เช่น ความเรียง บทความ ข่าว ได้พบว่า การเขียนสะกดคำเป็นส่วนสำคัญในการประเมินค่างานเขียนนั้น ๆ เพราะถ้าผู้เขียนเรียบเรียงเนื้อหาดี แต่เขียนสะกดคำผิด ๆ ถูก ๆ แสดงให้เห็นว่าไม่ทราบหลักเกณฑ์และไม่มีความรู้พอ

ความบกพร่องในเรื่องการเขียนสะกดคำนี้ อาจทำให้งานเขียนชิ้นนั้นไม่ได้รับการพิจารณา หรือ ถูกประเมินค่าในเกณฑ์ต่ำก็ได้ ดังที่ กิติยวดี บุญชื้อ (2520 : 98) กล่าวว่า คนที่เขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำ เมื่อจะเขียนข้อความใดก็ช่วยให้สิ่งที่เขียนมีคุณค่ามากขึ้น

แนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ สิทธิศักดิ์ โหมดหิรัญ (2526 : 9) ที่กล่าวว่า การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนั้น นอกจากจะทำให้สื่อความหมายแก่ผู้อ่านได้ถูกต้องแล้ว ยังทำให้ผู้อ่านประเมินหรือมองผลงานเขียนนั้นว่ามีคุณค่าและทำให้ผู้เขียนได้รับความเชื่อถือด้วย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญมาก และเป็นทักษะการเขียนที่ควรให้ความเอาใจใส่ จึงต้องศึกษาอย่างรอบคอบก่อนที่จะลงมือเขียน เพราะถ้าเขียนสะกดผิดไปแม้เพียงเล็กน้อย อาจทำให้งานเขียนนั้นด้อยคุณค่า การสื่อความหมายผิดพลาด และก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้อ่านซึ่งมีผลต่อผู้เขียน คือ ถูกมองว่าไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอ

2. สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด

เมื่อการเขียนสะกดคำมีความสำคัญมาก จึงควรพยายามเขียนสะกดพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด ตัวการันต์ ให้ถูกต้อง อย่างไรก็ตามผู้วิจัย พบว่าส่วนใหญ่แล้ว คนไทยยังบกพร่องเรื่องการเขียนสะกดคำอยู่มาก ทั้งนี้มาจากสาเหตุหลายประการ ดังที่นักการศึกษาทั้ง 10 ท่าน ได้อธิบายไว้คล้ายคลึงกัน สรุปรวมได้ดังนี้

วัฒนา บุรกลีกร (2519 : 55) ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม (2520 : 160-161) กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2523 : 42-43) สนิท ตั้งทวี (2528 : 42-43) วนิดา เสนีเศรษฐ และคณะ (2530 : 36-37) สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531 : 290-298) สุปราณี พฤติการณ์ (2531 : 4-5) วิชัย ศุภวรรณ และคณะ (ม.ป.ป. : 66-75) จอห์นสัน อีโมจิน เทมเปิล (Johnson Imogene Temple 1980 : A) กล่าวถึงการเขียนสะกดผิดว่าเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้ คือ

1. ลักษณะของภาษาไทย ซึ่งมีความซับซ้อนหลายประการ เช่น
 1.1 คำภาษาไทยมีเสียงสูงต่ำ ซึ่งกำกับด้วยรูปวรรณยุกต์ และแสดงความหมายของคำ ถ้ารูปวรรณยุกต์ผิดไป นอกจากจะทำให้เสียงของคำผิดไปแล้ว ยังทำให้ความหมายผิดไปด้วย

1.2 คำพ้องเสียง ภาษาไทยมีคำพ้องเสียงมาก ถ้าพยัญชนะต้น ตัวสะกด หรือสระต่างกัน ความหมายก็จะต่างกันด้วย เช่น ใน ไน นัย ขึ้น คั้น โกลู โกศ โกฐ โภช

2. ไม่ทราบหรือไม่เข้าใจหลักภาษาไทยดีพอ เป็นต้นว่า คำบาลี สันสกฤต เมื่อไปเข้าสมาสกันไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น

สาธารณสุข   มักเขียนผิดเป็น   สาธารณะสุข

3. ไม่ทราบความหมายของคำ ทำให้เขียนสะกดผิดพลาด และยังผิดความหมาย หรือไม่ได้ความหมายอีกด้วย เช่น

เบญจเพศ   มักเขียนผิดเป็น   เบญจเพศ

เวณคิน   มักเขียนผิดเป็น   เวรคิน

รักษากาณณ์   มักเขียนผิดเป็น   รักษาการ

4. ออกเสียงผิดและเขียนสะกดคำตามเสียงที่ออกผิดนั้น เช่น

ข่มักเขม้น   มักเขียนผิดเป็น   ข่มักเขม้น

ผมหยักคก   มักเขียนผิดเป็น   ผมหยักโคก

ประณีต   มักเขียนผิดเป็น   ปราณิต

นอกจากออกเสียงผิดจะทำให้เขียนสะกดคำผิดตามแล้วคำบางคำที่ออกเสียงใกล้เคียงกัน ก็ทำให้เกิดความสับสนในการใช้คำได้ เพราะถึงแม้ว่าคำนั้น ๆ จะออกเสียงใกล้เคียงกัน แต่ความหมายต่างกัน เช่น "ราด" (ก.) มีความหมายว่า เทของเหลว ๆ ให้กระจายแผ่ไปทั่ว แต่ "ลาด" (ก.) มีความหมายว่า เอาสิ่งที่มีน้ำหนักอยู่ปูแผ่ออกไป

5. มีแนวเทียบผิด คือ เทียบคำที่จะเขียนกับคำอื่นที่ออกเสียงเหมือนกัน โดยเข้าใจว่าเขียนเหมือนกัน เช่น

อานิสงส์   มักเขียนผิดเป็น   อานิสงส์

เพราะเทียบกับคำว่า พระสงฆ์

อนุญาต   มักเขียนผิดเป็น   อนุญาต

เพราะเทียบกับคำว่า   ญาติพี่น้อง

6. มีประสบการณ์มาผิด เพราะเห็นคำสะกดผิดในที่ต่าง ๆ จนเกิดความเคยชิน เข้าใจว่าเป็นคำสะกดถูก
7. ความไม่เอาใจใส่ที่จะเขียนสะกดให้ถูกต้อง เมื่อเขียนผิดครั้งหนึ่งก็ไม่ปรับปรุงแก้ไข จึงเขียนผิดซ้ำ ๆ ซาก ๆ
8. ความไม่รักการอ่านหนังสือ จึงไม่ค่อยได้พบเห็นคำที่เขียนสะกดยาก ๆ เท่าใดนัก ทำให้พื้นฐานทางภาษาไทยไม่ดีเท่าที่ควร และขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนสะกดคำ
9. ความบกพร่องทางการฟัง การแยกเสียงไม่ชัดเจน เช่น "ร" เป็น "ล" เมื่อต้องเขียนคำเหล่านี้ จึงมีผลให้เขียนสะกดผิด
10. ขาดการสังเกตในส่วนที่เป็นรายละเอียด เช่น ตัวการันต์ พยัญชนะควบกล้ำ เมื่อเขียนจึงเขียนสะกดผิดพลาด เช่น

กานต์	มักเขียนผิดเป็น	กาน
โบ	มักเขียนผิดเป็น	โบว์
วัตร	มักเขียนผิดเป็น	วัต, วัต
11. ครูไม่เป็นตัวอย่างที่ดีในการที่จะระมัดระวังเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง หรือไม่แก้ไขให้นักเรียน เมื่อพบว่านักเรียนเขียนสะกดผิด เพราะ ครูผู้สอนวิชาอื่นมักจะมองว่าเป็นหน้าที่ของครูภาษาไทยฝ่ายเดียวเท่านั้น
12. ครูภาษาไทยไม่ได้การสนับสนุนดีพอ เพราะผู้ใหญ่ในวงการศึกษาให้ความสนใจในวิชาภาษาไทยน้อยไป อีกทั้งบางโรงเรียนก็จัดหาครูผู้สอนภาษาไทยไม่เหมาะสม คือ ไม่ถนัดในวิชาภาษาไทยมาสอนนักเรียน
13. เวลาสอนของวิชาภาษาไทยมีน้อย แต่เนื้อหา มีมาก ครูต้องรีบสอนให้ทันโดยไม่คำนึงถึงประสิทธิภาพ และผลที่นักเรียนจะได้รับ จึงไม่เอาใจใส่ในเรื่องการตรวจงานเขียนของนักเรียนเท่าที่ควร
14. ระบบการวัดผลที่นิยมข้อสอบแบบปรนัย ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะการเขียน รวมถึงการเขียนสะกดคำผิดด้วย
15. อิทธิพลของภาษาถิ่น ซึ่งมีสำเนียงแตกต่างกันออกไปบ้างในบางคำ จึงทำให้เขียนสะกดผิด เพราะเทียบเสียงกับสำเนียงภาษาถิ่น เช่น

บ่อ (น้ำ) ในสำเนียงภาคกลาง ตรงกับคำว่า "บ" ในสำเนียงภาคอีสาน
 กิน ในสำเนียงภาคกลาง ตรงกับคำว่า "กิน" ในสำเนียงภาคอีสาน

จากสาเหตุของการเขียนสะกดผิดที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเขียนสะกดผิดเกิดจากการที่นักเรียน ครู และบุคคลทั่วไปละเลยไม่ตระหนักในความสำคัญของการเขียนให้ถูกต้อง การขาดความระมัดระวังไม่ศึกษาพิจารณาถึงหลักเกณฑ์การเขียนให้รอบคอบเสียก่อน อีกทั้งขาดความสังเกตจนทำให้ใช้แนวเทียบผิด และจดจำแต่คำที่เขียนสะกดผิด จึงทำให้ทุกครั้งที่เขียนข้อความใด ๆ ก็จะต้องเขียนสะกดคำเหล่านั้นผิดซ้ำ ๆ ซาก ๆ

3. ลักษณะคำที่มักเขียนสะกดผิด

การเขียนสะกดคำจะต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ในการเขียน อีกทั้งหมั่นสังเกตพิจารณาคำที่เขียนไว้ตามที่ต่าง ๆ หากเขียนผิดก็นำมาแก้ไขให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ และจากการศึกษารวบรวมของนักการศึกษา 2 ท่าน ได้พบว่า คำที่นักเรียนสะกดผิดจะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ดังจะขอกล่าวสรุปรวมต่อไปนี้ คือ

ประจักษ์ ประภาพินทยากร (2524 : 132-133) สนิท ตั้งทวี (2528 : 42-43) ได้กล่าวถึงลักษณะของคำที่นักเรียนสะกดผิดดังนี้

1. ผิดพยัญชนะต้น เช่น ใช้ ร เป็นพยัญชนะต้น แทน ล ใช้ ย เป็นพยัญชนะต้น แทน ญ
2. ผิดตัวสะกด เช่น

ทะเลสาบ	มักเขียนผิดเป็น	ทะเลสาป
ผาสุก	มักเขียนผิดเป็น	ผาสุข
3. ผิดตัวการันต์ เช่น

ดำรง	มักเขียนผิดเป็น	ดำรงค์
ปาฏิหาริย์	มักเขียนผิดเป็น	ปาฏิหาร
4. ผิดสระ เช่น

หลงไหล	มักเขียนผิดเป็น	หลงไหล
--------	-----------------	--------

5. ผิดการใช้ รร เช่น
 สรรเสริญ   มักเขียนผิดเป็น   สันระเสิญ

6. ผิดการประวิสรรชนีย์ เช่น
 ทนุณอม   มักเขียนผิดเป็น   ทนุณอม

7. ผิดการใช้วรรณยุกต์ เช่น
 โน้ต   มักเขียนผิดเป็น   โน้ต

8. การสะกดลึกลับ เพราะคำบางคำมีวิธีเขียนได้ 2 แบบ ผู้เขียนมักนำไปใช้ในที่
 ใกล้เคียงกัน จึงทำให้เกิดการเขียนสะกดลึกลับขึ้นได้ เช่นในข้อความนี้ "เพราะท่านศึกษารรรมะ
 อย่างรู้แจ้ง และได้นำธรรมนี้มาสั่งสอนประชาชน" การเขียนคำถึง 2 แบบตามตัวอย่างนี้
 อาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดว่าต้องการแยกความหมาย แต่อันที่จริงเป็นคำความหมายเดียวกัน จึง
 ควรเขียนแบบเดียว

กล่าวโดยสรุป คำที่มักเขียนสะกดผิด จะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน และจัดแบ่งประเภท
 ของการเขียนผิดได้ เช่น ผิดพยัญชนะต้น ผิดตัวสะกด เป็นต้น อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่า
 คำใดที่เขียนสะกดผิดก็มักจะมีการเขียนสะกดผิดซ้ำ ๆ กันอีก จึงเป็นที่น่าวิตกว่าจะกลายเป็น
 แบบอย่างให้จดจำสิ่งที่ผิดว่าถูกต้องได้ เช่น

เครื่องสำอาง	มักเขียนผิดเป็น	เครื่องสำอางค์
รชชาติ	มักเขียนผิดเป็น	รชชาติ
ถ้วยเต็ยวราดหน้า	มักเขียนผิดเป็น	ถ้วยเต็ยวลาดหน้า

4. ปัจจัยที่มีผลต่อการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากสำหรับการเรียนการสอน นักเรียน
 ที่มีความสามารถในการสะกดคำดีก็จะส่งเสริมให้การเรียนวิชาอื่นดีด้วย

อย่างไรก็ตามนักเรียนส่วนใหญ่ยังเขียนสะกดคำผิดพลาด ซึ่งเกิดจากสาเหตุหลายประ
 การดังที่ได้กล่าวแล้ว นอกจากนั้นความสามารถในการเขียนสะกดคำยังเกี่ยวข้องกับปัจจัยต่าง ๆ
 ต่อไปนี้

- 4.1 ระดับสติปัญญา
- 4.2 ความแตกต่างระหว่างเพศ
- 4.3 การอ่าน
- 4.4 ลักษณะความยากง่ายของคำ
- 4.5 แผนการเรียน
- 4.6 ภาษาถิ่น
- 4.7 สื่อมวลชน

4.1 ระดับสติปัญญา

เด็กที่มีระดับสติปัญญาสูง และได้รับการฝึกฝนอยู่เสมอ จะเขียนสะกดคำได้ดีกว่าเด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำ หรือเรียนอ่อน ดังผลการวิจัยของ ไพจิตร วัฒนากุล (2517 : 95) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง จะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำการันต์ได้ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำ

4.2 ความแตกต่างระหว่างเพศ

ในระดับอายุเดียวกัน เพศหญิงมักจะมีความสามารถทางภาษามากกว่าเพศชาย ดังที่ สุจริต เพียรชอบ (2530 : 106) กล่าวว่า เด็กหญิงมีความเจริญทางภาษาสูงกว่าเด็กชาย ในอายุระดับเดียวกัน เพราะเด็กชายชอบคิดมากกว่าพูด ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า มีความแตกต่างกันระหว่างเพศในการเขียนสะกดคำด้วย ซึ่งจะเห็นได้จากผลการวิจัยของ ไพจิตร วัฒนากุล (2517 : 95) ที่พบว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำดีกว่านักเรียนชาย และผลการวิจัยของ แก้วตา ไทรงาม (2520 : 82) ที่ว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงมีแนวโน้มว่าจะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยสูงกว่าเด็กชาย

4.3 การอ่าน

การเขียนสะกดคำและการอ่านจัดเป็นทักษะทางการใช้ภาษา ดังนั้นจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะผู้ที่อ่านหนังสือได้คล่อง ออกเสียงถูกต้องชัดเจนก็ย่อมมีหลักเกณฑ์ที่ถูกต้องในการเขียนสะกดคำ อีกทั้งการได้อ่านหนังสือมาก และบ่อย ๆ จะช่วยเพิ่มประสบการณ์ในการสังเกต และจดจำคำต่าง ๆ มากขึ้น

เกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำกับการอ่าน มีผู้ศึกษาไว้ คือ บุปผา ชิงนุก (2524 : 27-31) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำสรุปได้ว่า นักเรียนที่อ่านออกได้มากก็พร้อมที่จะเรียนได้ดี ทั้งนี้เพราะสามารถจำตัวอักษรและคำต่าง ๆ ได้มาก

แนวคิดนี้สอดคล้องกับ ประเทิน มหาจันทร์ (2519 : 63) ที่กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำกับการอ่านนั้นมีมาก เพราะเด็กที่อ่านคล่องก็จะเขียนสะกดคำได้ถูกต้องด้วย

4.4 ลักษณะความยากง่ายของคำ

คำที่มีพยัญชนะต้น ตัวสะกดและสระที่ไม่ซับซ้อนมาก หรือมีตัวอักษรอย่างละตัว ซึ่งจัดเป็นคำง่าย จะเขียนสะกดได้ถูกต้องมากกว่าคำที่มีความซับซ้อน ซึ่งจัดเป็นคำยาก เช่น มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรควบกล้ำ มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา มีตัวการันต์มีรูปและเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน ดังที่ บุปผา ชิงนุก (2524 : 109, 113) กล่าวว่า คำที่มีความยาว คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา และคำควบกล้ำจะเขียนสะกดยากกว่าคำธรรมดาและคำสั้น ๆ

4.5 แผนการเรียน

แผนการเรียนในที่นี้ คือ แผนการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อันได้แก่ แผนศิลปะภาษา กับ แผนวิทยาศาสตร์ ซึ่งจากผลการวิจัยของ ไพจิตร วัฒนากุล (2517 : 95) พบว่า นักเรียนแผนศิลปะมีแนวโน้มที่จะเขียนสะกดการันต์ได้ดีกว่านักเรียนแผนวิทยาศาสตร์

4.6 ภาษาถิ่น

ภาษาที่ใช้พูดกันประจำในแต่ละท้องถิ่น ย่อมจะมีสำเนียง คำศัพท์ และความหมายที่แตกต่างไปจากภาษาไทยภาคกลางอยู่บ้าง จึงอาจจะมีผลต่อการเขียนสะกดคำ เพราะนักเรียนอาจจะนำไปเทียบกับสำเนียงของภาษาที่ตนเองพูดก็ได้

จากการศึกษาของ อำไพ กิมแหลม (2528 : 3, 56) พบว่า สภาพแวดล้อมทางภาษาของเด็กมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพัฒนาการทางภาษา และพบอีกด้วยว่าการที่นักเรียนไทยมุสลิมในจังหวัดภาคใต้มีความบกพร่องในเรื่องการเขียนสะกดการันต์ สาเหตุหนึ่ง เกิดจากการพูดภาษามลายู ในชีวิตประจำวัน เมื่อมาเขียนคำภาษาไทย จึงเขียนสะกดผิดพลาดได้

4.7 สื่อมวลชน

สื่อมวลชน ได้แก่ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และโทรทัศน์ นับว่ามีอิทธิพลต่อเด็กและบุคคลทั่วไปมาก เพราะสื่อมวลชนเหล่านี้เข้าถึงกลุ่มคนได้รวดเร็ว และใกล้ชิด อีกทั้งเป็นสื่อที่รับได้ง่าย เช่น โทรทัศน์ หรือถ้าอ่านหนังสือออก สื่อมวลชนประเภทหนังสือพิมพ์ก็จะมิมีบทบาทมาก

เป็นที่ทราบกันว่าสิ่งพิมพ์โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์นั้น ต้องอาศัยความเร่งรีบในการผลิต ประกอบกับการไม่ให้ความสำคัญในการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง ด้วยมุ่งหมายที่จะเสนอเนื้อหา มากกว่า จึงทำให้มีคำสะกดผิดปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นผลเสียอย่างมากต่อการใช้ภาษาไทย ดังนั้นนักการศึกษาได้กล่าวถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อการใช้ภาษาไทยดังนี้

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2522 : 166) กล่าวว่าสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อประชาชนทางด้านการใช้ภาษามาก ถือได้ว่าเป็นครูสอนภาษาโดยอัตโนมัติ เพราะประชาชนเรียนรู้ภาษาจากสื่อมวลชนโดยไม่รู้ตัว

สนั่น ปัทมะทิน (2531 : 55-56) ก็ได้กล่าวถึงอิทธิพลของหนังสือพิมพ์ สรุปได้ว่า ในวงการศึกษายอมรับกันว่า หนังสือพิมพ์มีอิทธิพลในด้านภาษาเหนือนักเรียนยิ่งกว่าครูผู้สอนเสียอีก โดยเฉพาะในด้านสำนวนโวหาร และการสะกดการันต์ ดังที่โรงเรียนในภาคใต้ของประเทศไทย ไม่ยอมให้หนังสือพิมพ์ที่พิมพ์สะกดการันต์ผิดจากคำที่บรรจุไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 เข้าไปในโรงเรียนของตน เพราะเกรงว่านักเรียนจะจดจำเป็นแบบอย่าง

แนวคิดนี้สอดคล้องกันแนวคิดของ ปารีชาติ พุดน้อย (2525 : 3) และคชภูพร ชำนิโรตคานต์ (2526 : 117) ที่กล่าวถึงข้อบกพร่องในเรื่องการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ว่า หนังสือพิมพ์ไม่ควรเป็นแหล่งแพร่การใช้ภาษาผิด ๆ โดยเฉพาะการเขียนสะกดการันต์ เพราะหนังสือพิมพ์มีอิทธิพลมากกว่าครูสอนในชั้นเรียน การที่นักเรียนได้อ่านได้เห็นบ่อย ๆ ทำให้เกิดความเคยชิน คำที่เคยเขียนถูกต้องก็เลยเขียนผิดตามไปด้วย จึงควรมีการปรับปรุงการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ให้เขียนสะกดด้วยความระมัดระวัง

อย่างไรก็ตามเมื่อถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องการนำสื่อมวลชนมาใช้ในการเรียนการสอนนี้ กลับได้ผลอีกอย่างหนึ่ง ดังที่ ประยอม เมืองตุม (2532 : 145) วิจัยพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นว่า มีการนำสื่อมวลชนประเภทสิ่งพิมพ์มาใช้ในการเรียนการสอนน้อย แต่ทั้งครูและนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันว่า การนำสื่อมวลชนไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยนั้นเป็นสิ่งที่ดี

โดยสรุปแล้ว ระดับสติปัญญา ความแตกต่างระหว่างเพศ ความสามารถในการอ่าน ลักษณะความยากง่ายของคำ แผนการเรียน ภาษาถิ่น และอิทธิพลของสื่อมวลชน ล้วนเป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำ ทั้งนี้ต้องมียอดประกอบสำคัญที่ตัวผู้เขียนด้วยว่า มีความระมัดระวังในการเขียนสะกดคำมากเพียงไร เพราะถ้าคำนั้นมีความยาวและซับซ้อนมาก แต่ถ้าผู้เขียนเพิ่มความเอาใจใส่ ศึกษาหลักการ หรือตรวจสอบจากพจนานุกรมก่อนแล้ว ก็คงจะลดความผิดพลาดในการเขียนสะกดการันต์ลงได้มาก

5. วิธีสอนการเขียนสะกดคำ

เป็นที่ทราบกันดีว่ากิจกรรมการเรียนการสอนเป็นวิถีทางนำให้การเรียนรู้ของนักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร และครู คือ หัวใจสำคัญที่จะหล่อหลอมนักเรียนให้เป็นไปตามแบบอย่างที่คุณต้องการ ครูภาษาไทยจึงควรมีคุณสมบัติและมีบทบาท ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย (2523 : 40-41) กล่าวไว้สรุปได้ว่า ครูสอนภาษาไทยควรเป็นผู้มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยที่ดี เป็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียนในด้านการใช้ภาษา อีกทั้งต้องมีวิธีการสอนที่ดี พยายามสอนด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ในการเรียนในรูปแบบที่แปลก ๆ ออกไป

การสอนภาษาไทยตามที่ปรากฏในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 เน้นที่การฝึกฝนทักษะทั้งสี่ คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียนให้สัมพันธ์กัน ดังนั้น ครูภาษาไทยจึงควรเป็นผู้ใช้ทักษะทั้งสี่นี้ได้เป็นอย่างดี ดังที่ ศรีสุตา จรรย์กุล (2525 : 19-23) อธิบายไว้ว่า ครูภาษาไทยควรมีทักษะการใช้ภาษาไทยที่ดี ดังนี้

1. ใช้ภาษาไทยได้ดีทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน
2. ใช้ภาษาพูดและเขียนได้ถูกต้องตามกาลเทศะ และบุคคล
3. ใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมชัดเจน
4. รู้จักลักษณะและโครงสร้างพื้นฐานของภาษาไทย
5. ติดตามความเคลื่อนไหว และความเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยอยู่เสมอ
6. คำนึง และมีความเข้าใจวรรณคดีไทยดี
7. เข้าใจเนื้อเรื่องที่มีในแบบเรียนอย่างละเอียด และรู้เรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย
8. ใช้พจนานุกรมเป็นทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ
9. สามารถใช้แหล่งวิชาการทางภาษาได้
10. เขียนเรียงความร้อยแก้วและย่อความได้เป็นอย่างดี
11. พูดและฟังภาษาท้องถิ่นได้บ้าง
12. มีความสามารถพิเศษ

เกี่ยวกับการสอนเขียนสะกดคำก็เช่นเดียวกัน ครูภาษาไทย ควรมีลักษณะดังที่งามจิตต์ อำไพ (2523 : 44-45) และสิทธิศักดิ์ โหมตหิรัญ (2526 : 22) เสนอไว้สรุปรวมได้ดังนี้

1. ครูภาษาไทยควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง
2. ครูภาษาไทยควรปลูกฝังให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเขียนสะกดคำ
3. ครูภาษาไทยไม่ควรละเลยการสอนเขียนสะกดคำ ซึ่งถ้าจะให้ได้ผลดีนั้นควรสอนในทุกโอกาส เมื่อมีการสอน อ่าน พูด และเขียน
4. ครูภาษาไทยควรให้นักเรียนมีโอกาสพบเห็นคำที่ถูกต้องของคำที่เป็นปัญหาในการเขียนสะกดคำเสมอ ๆ
5. ครูภาษาไทยควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน และให้มีทักษะเกี่ยวกับคำให้มากที่สุด

6. ครูภาษาไทยควรชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจถึงการทำงานของสื่อมวลชนบางประเภท ซึ่งอาจทำให้มีการผิดพลาดในเรื่องของการเขียนสะกดคำ จึงไม่ควรถือเอาเป็นแบบอย่าง

7. ครูภาษาไทยควรฝึกฝนให้นักเรียนเคยชินต่อการค้นหาคำในพจนานุกรม เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ ตลอดจนเมื่อต้องการศึกษาลักษณะคำนั้น ๆ

เมื่อครูภาษาไทยมีลักษณะและบทบาทที่เหมาะสมในการสอนการเขียนสะกดคำแล้ว การสอนเขียนสะกดคำยังต้องประกอบไปด้วยกระบวนการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ต้องมีวิธีการต่าง ๆ ที่จะกระตุ้นและชี้ให้นักเรียนเห็นคุณค่าและรักภาษาไทย การสอนเขียนสะกดคำจึงมิใช่เพียงการสอนด้วยวิธีบรรยายแบบธรรมดา เพราะนอกจากจะไม่ได้ผลแล้วยังอาจทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย และละเลยภาษาไทยก็ได้ ดังที่มณฑา วัฒนธอม (2523 : 38) กล่าวไว้สรุปได้ว่า การสอนเขียนสะกดคำโดยครูเลือกข้อความที่เด็กเคยเรียนมาให้เขียน เมื่อเด็กเขียนผิดก็ให้แก้หรือการให้เด็กเปลี่ยนกันตรวจเป็นการสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพและไม่จูงใจเด็ก

ด้วยเหตุนี้นักการศึกษาหลายท่านที่เห็นความสำคัญของเรื่องการเขียนสะกดคำ จึงได้เสนอแนะวิธีการสอนเขียนสะกดคำไว้คล้ายคลึง ดังนี้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2523 : 50) ประภาศรี สีหอำไพ (2523 : 390) สุปราณี พฤติการณ์ (2531 : 5-6) เสนอแนะวิธีการสอนเขียนสะกดคำดังนี้

1. ครูต้องชี้แจงให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ
2. ครูต้องชักชวนให้นักเรียนจดจำการเขียนสะกดคำต่าง ๆ โดยที่ นักเรียนไม่รู้สึกรู้สัว
3. สอนเรื่องตัวสะกดให้สัมพันธ์กับการอ่านและการฟัง
4. ควรให้โอกาสนักเรียนได้ฝึกเขียนให้มากที่สุด และครูต้องตรวจแก้ไขตัวสะกดในงานเขียนของนักเรียนทุกครั้ง
5. ถ้าให้นักเรียนจดบันทึกตามคำสอน ครูควรเขียนคำที่มีกสะกดผิดบนกระดาน
6. ครูควรสอนความหมายของคำด้วย เพื่อช่วยให้นักเรียนจำได้ดียิ่งขึ้น เช่น เญจเพลส แปลว่า ยี่สิบห้า มาจาก เญจ แปลว่า ห้า เพลส แปลว่า ยี่สิบ
7. ครูควรบอกที่มาของคำนั้น ๆ เช่น คำวณ แผลงมาจาก วน จึงต้องใช้ ๗ สะกด
8. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มให้ค้นหาคำในเรื่องที่เรียน แล้วนำมาแลกเปลี่ยนกันบอก และเฉลย

9. ให้นักเรียนรวบรวมคำศัพท์จดไว้ในสมุด แล้วเรียบเรียงเป็นหมู่
10. ครูรวบรวมคำผิดจากหนังสือพิมพ์ ป้ายโฆษณาต่าง ๆ มาให้นักเรียนแก้ไขให้ถูกต้อง
11. สอนคำที่สะกดเหมือนกันเป็นกลุ่ม ๆ เช่น รมย์ ภิรมย์ รื่นรมย์ เรืองรมย์
12. สอนคำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่สะกดต่าง ๆ กัน และมีความหมายต่างกันเป็นกลุ่ม ๆ เช่น "ยาน" ยวดยาน หย่อนยาน ญาณ วิญญาณ สัญญาณ
13. ครูใช้วิธีบอกให้เขียนแล้วตรวจโดยใช้บัตรคำประกอบการสอน
14. ครูนำบัตรคำที่ใช้สอนเรื่องตัวสะกดมาติดไว้ที่ป้ายประกาศหน้าห้อง หรือบริเวณที่นักเรียนจะเห็นได้เสมอ
15. ครูนำเกณฑ์การเขียนตัวสะกดมาแต่งเป็นคำประพันธ์ เพื่อให้จำง่าย
16. ครูนำคำที่มักเขียนสะกดผิดมาแต่งเป็นคำประพันธ์ จะช่วยให้นักเรียนเขียนได้ถูกต้องยิ่งขึ้น
17. ให้นักเรียนแข่งขันสะกดคำยากบนกระดาน
18. ฝึกให้นักเรียนเขียนเรียงความแล้วตรวจการเขียนสะกดคำโดยใช้เปิดพจนานุกรมตรวจของตนเองหรือของเพื่อน
19. ครูหาประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ให้นักเรียนเติมคำศัพท์ในช่องว่าง
20. ครูนำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำสมาส คำสนธิ คำควบกล้ำ มาแต่งประโยครวบรวมไว้
21. ครูกำหนดคำศัพท์แล้วให้นักเรียนมาเขียนเป็นรูปประโยค

นอกจากวิธีดังกล่าวแล้ว สุจริต เฟียรชอบ (2531 : 120-132) เสนอกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนสะกดคำที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และได้ผลดี ดังนี้

1. ครูทำบัญชีคำยากแจกให้นักเรียนศึกษาแต่ละลัปดาห์ แล้วนำมาให้นักเรียนเขียนโดยให้นักเรียนตรวจเองหรือแลกเปลี่ยนตรวจ แล้วบันทึกการสะกดคำยากของตนไว้เพื่อพัฒนาการ
2. ครูแต่งประโยค ซึ่งมีคำที่มักสะกดผิด เช่น เธอเป็นคนละเอียดลอออ่อนโยน ละมุนละไม กอปรด้วยความเมตตาปราณี
3. แบ่งนักเรียนเป็นหมู่ แข่งขันกันหาคำพ้องเสียงจากพจนานุกรม แล้วเขียนลงในบัตรคำเสนอในชั้นเรียน
4. ให้นักเรียนแต่งคำจากสระ พยางค์ และวรรณยุกต์ที่ครูกำหนดให้ หรือจากข้อความต่าง ๆ คำที่แต่งขึ้นนั้นควรเป็นคำศัพท์ หรือคำยาก เช่น

"มาจะกล่าวบทไป ถึงท้าวสามลเรื่องศรี"

คำประพันธ์นี้ ประกอบด้วยพยางค์ ม จ ก ล ว บ ท ป ถ ง ส ร ศ

สระ ะ ะ ใ ๓ ๓ ๓ ๓

รูปวรรณยุกต์ ' ๓

คำที่นักเรียนแต่งได้อาจมีดังนี้ มาส มาศ มาร กลบท กร

สรวล อรไท ไกรลาศ บทจร จราจร จลาจล หวล ลีลา ลีลาศ ทศ ไถง ขาท

ทาส กรรมกร ศร ประเทือง วารี วิไล มาลี มวล

จากแนวคิดข้างต้นนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528 : 80-81) ที่เสนอกิจกรรมการสอนเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

1. ครูนำบทความหรือหนังสือแจกให้นักเรียน แล้วให้ลอกข้อความที่เห็นว่าดีมาส่งครู โดยเน้นเรื่องความถูกต้องในการเขียนสะกดคำ
2. ครูนำคำยากมาแต่งเป็นแบบทดสอบให้เลือก
3. ครูแจกข้อความ ซึ่งมีคำที่สะกดผิดปนอยู่ให้นักเรียนหาคำที่เขียนสะกดผิด และแก้ไขให้ถูกต้อง

นอกจากนี้ เกว็น สตอรี และ อาร์โนลด์ แอล วิลเลียม (Gwen Storie and Arnold L. William 1988 : 125-131) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนสะกดคำที่ได้ผลดีว่า ขึ้นอยู่กับการเตรียมตัวของครู นั่นคือ ครูต้องเก็บรวบรวมคำศัพท์ต่าง ๆ ที่มักเขียนสะกดผิด แล้วทำเป็นบัญชีรวบรวมคำศัพท์เก็บไว้สอนนักเรียน

ช่วงเวลาในการสอนเขียนสะกดคำเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้การสอนเขียนสะกดคำได้ผล ดังที่ ยูพา สงศิริ (2525 : 173) สุปราณี พงศ์การณ (2531 : 6) และ แอน บี โดบี้ (Ann B. Dobie 1986 : 41-48) กล่าวไว้คล้ายคลึงกันว่า การสอนเขียนสะกดคำควรฝึกในช่วงสั้น ๆ แต่ให้บ่อยครั้ง เป็นต้นว่าสอนสัปดาห์ละ 3 คาบ โดยใช้เวลาสอนเพียง 20 นาที ต่อ 1 คาบ หรือสอนทุกชั่วโมง แต่สอนตอนต้นหรือท้ายชั่วโมง วันละ 5-10 คำ และการให้นักเรียนได้มีโอกาสเห็นคำที่สะกดถูกต้องบ่อย ๆ จะทำให้นักเรียนจดจำได้ดีขึ้น

จากที่รวบรวมมาจะเห็นได้ว่า นักการศึกษาได้เสนอแนะว่าวิธีสอนเขียนสะกดคำควรหาวิธีที่สามารถจูงใจนักเรียนให้เรียนอย่างสนุกสนาน จะช่วยให้นักเรียนไม่เบื่อ และจดจำได้ง่าย แต่การสอนด้วยการเขียนตามคำบอกก็ยังมีประสิทธิภาพ และมีคุณค่าหลายประการ ดังที่ บันสือ พงษ์ชนะวัน (2521 : 77) กล่าวว่า การสอนเขียนตามคำบอกดีกว่าการสอนเขียนตามวิธีปรนัยหลายประการ ดังนี้

1. ได้ฝึกการฟังอย่างมีสมาธิก่อนที่จะเขียน
2. ได้ฝึกการจำข้อความหรือประโยคที่เขียนให้ได้
3. ได้ฝึกความละเอียดรอบคอบในการเขียนคำต่าง ๆ
4. เกิดความสนใจที่จะตรวจสอบแก้ไขความผิดพลาดของตน
5. ช่วยให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตัวเองมากกว่าการทำเครื่องหมายหน้าคำที่ถูกหรือผิด

ความเห็นนี้สอดคล้องกับความเห็นของ เอช เอ คาร์ทเลดจ์ (H.A. Cartledge 1972 : 28) ที่ว่าการเขียนตามคำบอกมีคุณค่าเพราะเป็นการฝึกฝนในด้านความเข้าใจในการฟัง เป็นการสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์และศัพท์ที่เรียนมา อีกทั้งยังช่วยฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดพิจารณาอย่างรอบคอบก่อนลงมือเขียน

อย่างไรก็ตามกิจกรรมการสอนเขียนสะกดคำด้วยวิธีการเขียนตามคำบอกนั้น ควรอาศัยองค์ประกอบอื่น ๆ ด้วย ดังที่ ศิริณา บุญสงวน (2519 : 78-79) กล่าวว่า การสอนเขียนตามคำบอกให้น่าสนใจ และมีประสิทธิภาพนั้น ครูควรใช้การบันทึกเสียงลงแถบเสียง แล้วนำมาเปิดให้นักเรียนฟัง แต่ต้องตรวจสอบว่าเครื่องบันทึกเสียงและแถบเสียงอยู่ในสภาพดีมีมาตรฐาน การใช้วิธีนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนด้วย

เมื่อครูพบว่านักเรียนของตนบกพร่องเรื่องการเขียนสะกดคำมาก ครูต้องรีบค้นหาสาเหตุที่เกิดจากส่วนใด แล้วรีบแก้ไขด้วยวิธีที่ถูกต้อง เมื่อได้แก้ไขแล้วจึงนำกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนและสภาพแวดล้อมมาสอน ก็จะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำเพิ่มขึ้น ดังที่ ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2520 : 160-161) ได้เสนอวิธีแก้ไขปัญหาการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนไว้ดังนี้

1. เด็กที่สะกดผิด เพราะความเลินเล่อ อ่านไม่เก่ง แก้ไขโดยครูควรฝึกให้นักเรียนอ่านก่อนแล้วค่อยมาฝึกเขียน โดยให้สัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน
2. เด็กที่สะกดผิดเพราะไม่ชอบอ่านแก้ไขด้วยการหาหนังสือดี ๆ ที่นอกเหนือจากหนังสือเรียนมาให้อ่าน และฝึกให้ใช้พจนานุกรมเมื่อสงสัยเรื่องการสะกดคำ
3. เด็กที่สะกดผิด เพราะมีความบกพร่องทางด้านารฟัง แยกเสียงไม่ได้ แก้ไขด้วยการเน้นทักษะการฟัง
4. เด็กที่สะกดผิด เพราะขาดหลักเกณฑ์ แก้ไขด้วยการอธิบายให้เข้าใจหลักเกณฑ์นั้น ๆ เช่น หลักการใช้ไม้ยมาน

โดยสรุปแล้ว การสอนเขียนสะกดคำจะเลือกใช้วิธีสอนแบบเขียนตามคำบอก ซึ่งเป็นวิธีดั้งเดิมเพียงแต่เพิ่มองค์ประกอบอื่น ๆ ที่จะช่วยฝึกทักษะด้านต่าง ๆ ของนักเรียน หรือจะเลือกใช้วิธีสอนที่เป็นการจัดกิจกรรมจูงใจให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองก็ตาม ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับครู นักเรียน และสภาพแวดล้อมด้วยว่า ควรใช้วิธีใดจึงจะเหมาะสม อย่างไรก็ตามครูต้องพยายามปลุกฝังให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเพื่ออนุรักษ์ภาษาไทยไว้ให้ยืนนาน

สำหรับสื่อมวลชนซึ่งเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญ แต่ก็เป็นเสมือนดาบสองคม คือถ้านำไปใช้ไม่ถูกวิธีหรือ ขาดการควบคุมดูแลก็อาจก่อผลเสียหายให้แก่เยาวชนของชาติได้หลายประการ จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องให้คำแนะนำและคิดค้นวิธีที่จะนำสื่อมวลชนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ดังที่ ประภาศรี สีหอำไพ (2523 : 294) กล่าวถึงการนำสื่อมวลชนมาใช้สอนภาษาไทย สรุปได้ว่า ภาษาของสื่อมวลชนมีลักษณะเฉพาะตามธรรมชาติ และมีวัตถุประสงค์เพื่อเรียกร้องความสนใจ การใช้ภาษาจึงไม่เป็นระเบียบตามมาตรฐานของการใช้ภาษา ถ้านักเรียนไม่เข้าใจรับการใช้ภาษาของสื่อมวลชนมาอย่างผิด ๆ ก็จะเป็นปัญหาแก่การสอนภาษาไทย เช่นเดียวกันถ้าครูภาษาไทยไม่เข้าใจลักษณะภาษาของสื่อมวลชนก็ย่อมทำให้ปฏิเสธที่จะนำมาศึกษา

เมื่อเป็นเช่นนี้ครูภาษาไทยจึงควรให้ความสนใจแก่การใช้ภาษาของสื่อมวลชน และหาวิธีการนำสื่อมวลชนมาใช้ประกอบเรียนการสอนภาษาไทยให้เกิดผล ดังที่ สมชาย สำเนียงงาม (2532 : 68) กล่าวว่า ครูควรแนะนำให้เด็กรู้จักเลือกอ่านเฉพาะสิ่งพิมพ์บางประเภทจะเหมาะสมกว่าการปล่อยให้เด็กได้สัมผัสกับสื่อมวลชนทุกอย่างโดยไม่มีการเลือกสรร เพราะเด็กยังขาดดุลพินิจที่ดี นอกจากนี้ ชำนาญ รอดเหตุภัย (2522 : 113) ได้กล่าวถึงการนำสื่อมวลชนมาใช้ประกอบการสอนภาษาไทยว่า อาจใช้สื่อมวลชนเป็นอุปกรณ์สอนทักษะในการใช้ภาษาทั้ง 4 ด้าน

ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่สำคัญของครูภาษาไทยที่จะต้องสนใจติดตามความก้าวหน้าต่าง ๆ ในวงการสื่อมวลชน เพื่อจะได้เลือกสรรส่วนที่ดีมีประโยชน์มาสอนนักเรียน โดยเฉพาะในด้านการเขียนและกคคำ ครูภาษาไทยควรตรวจพิจารณาคำที่ปรากฏอยู่ในสิ่งพิมพ์ก่อนที่จะนำมาให้นักเรียนศึกษาต่อไป

เมื่อครูได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนและกคคำที่น่าสนใจให้แก่นักเรียนแล้ว ครูจะต้องวัดและประเมินผลความรู้ความสามารถของนักเรียนด้วย เพื่อจะได้ทราบว่าวิธีการสอนนี้บรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ ดังที่ สมพร มั่นตะสูตร (2526 : 271-274) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการวัดและประเมินผลการสอนภาษาไทย ดังนี้

1. เพื่อวัดพัฒนาการและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยว่ามีมากน้อยเพียงใด
2. เพื่อประเมินผลการสอนของครูไปด้วยในตัว
3. เพื่อนักเรียนจะได้ทราบความสามารถทางภาษาของตน เพื่อหาทางปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น
4. เพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องทางภาษาไทยทั่วไปของนักเรียน จะได้หาวิธีปรับปรุงให้ดีขึ้น
5. เพื่อเร้าความสนใจของนักเรียน เมื่อได้รู้ความสามารถของตนจะได้มีความกระตือรือร้น ที่จะเรียนให้ดีขึ้น
6. เพื่อเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้น
7. เพื่อหาทางปรับปรุงข้อทดสอบ
8. เพื่อหาวิธีสอนที่จะสอนให้ได้ผลยิ่งขึ้น

การวัดและประเมินผลการสอนภาษาไทย เมื่อได้กระทำอย่างถูกวิธีและต่อเนื่อง จะมีประโยชน์อย่างมาก ดังที่สุจริต เพียรชอบ (2531 : 258-260) กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดและประเมินผลไว้มีดังนี้

1. ช่วยให้ครูได้ทราบสถานภาพทางการเรียนภาษาของนักเรียนตั้งแต่ก่อนลงมือสอน ในระหว่างสอน และเมื่อสิ้นสุดการสอน
2. ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น และมีความตื่นตัวในการเรียนอยู่เสมอ ๆ
3. ช่วยให้ครูสามารถแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามความสามารถเพื่อจะได้จัดสอนเสริมให้เด็กกลุ่มเก่ง และจัดสอนซ่อมทักษะให้แก่เด็กกลุ่มอ่อน
4. เป็นการประเมินผลการสอนของครูว่ามีความสามารถในการสอนมากน้อยเพียงใด ควรปรับปรุงการสอนในด้านใดบ้าง
5. ช่วยให้สามารถวินิจฉัย และทำนายผลเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้
6. เป็นการสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้ทดลองความรู้ความสามารถที่ได้เรียนไปว่าวิธีการเรียนของตนเหมาะสมแล้วหรือยัง

จากแนวคิดการวัดและประเมินผลการสอนภาษาไทยนี้ การเขียนสะกดคำก็ควรจะมีวิธีการวัดและประเมินผลที่นอกเหนือไปจากการสังเกตความรู้ความสามารถของนักเรียนจากการทำกิจกรรมด้วย ดังที่ วิเชียร เกตุสิงห์ (2518 : 107-108) ได้เสนอวิธีการวัดและประเมินผลการเขียนสะกดคำโดยการใช้ข้อสอบว่า ควรกำหนดตัวเลือกแต่ละตัวเป็นคนละคำกัน เท่ากับว่าวัดกันทีเดียวข้อเดียวได้ 5 คำเลย จะเป็นการตรวจสอบความรู้ของนักเรียนได้มากกว่า

การวัดและประเมินผลการเขียนสะกดคำจัดเป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการเรียนการสอนเขียนสะกดคำ ซึ่งผลที่ได้จากการวัดและประเมินผลนี้จะนำไปปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนเขียนสะกดคำเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนสะกดคำ ได้มีผู้ศึกษาไว้พอสมควร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

ไชลิริ ปราโมช ณ ออยุธยา (2519 : 107-132) ได้ศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516 โดยใช้ข้อสอบวิชาภาษาไทย ทดสอบนิสิตชั้นปีที่ 1 , 2 และ 3 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 1,000 ฉบับ ผลการศึกษาวิเคราะห์พบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ
2. ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค
3. ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย
4. ข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์

สำหรับข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. ข้อผิดพลาดในเรื่องพยัญชนะ
2. ข้อผิดพลาดในเรื่องสระ
3. ข้อผิดพลาดในเรื่องตัวการันต์

โดยข้อผิดพลาดในการเขียนของนิสิตเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การใช้แนวเทียบผิด
2. ไม่ทราบความหมายอันแท้จริงของคำที่เขียน
3. ไม่รู้จักหลักการใช้คำบาลีสันสกฤต ที่นำมาใช้ในภาษาไทย
4. ความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย
5. อ่านออกเสียงผิด จึงเขียนผิด

แก้วตา ไทรงาม (2520 : 82) ได้ศึกษาเรื่อง ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยกำหนดตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 96 คน จากโรงเรียนสังกัดเทศบาล กรมสามัญศึกษา และ องค์การบริหารส่วนจังหวัด ในเขตอำเภอเมืองระนอง ใช้คำพื้นฐานที่ทางกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดไว้ตามหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 จำนวน 450 คำ ผลปรากฏว่า

1. เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก มีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงมีแนวโน้มว่าจะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยสูงกว่าเด็กชาย

งามจิตต์ อำไพ (2523 : 38-44) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษาหนึ่ง" โดยมีนักเรียนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 416 คน และนักเรียนในเขตการศึกษาหนึ่ง จำนวน 403 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรใช้แบบทดสอบการเขียนตัวสะกดการันต์ 1 ชุด มี 12 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนหญิงในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษาหนึ่ง มีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนชายในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษาหนึ่ง
2. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างกลุ่มประชากรในเขตการศึกษาหนึ่ง ปรากฏว่า นักเรียนกรุงเทพมหานครมีความสามารถสูงกว่านักเรียนในเขตการศึกษาหนึ่งอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

โลภา วิรัชศิริ , จิตต์เภา ศรีไสย์ (2523 : 60-64) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล้ำของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 300 คน โดยสร้างแบบทดสอบจากการรวบรวมคำกล้ำ และคำที่มีเสียง ร - ล ในแบบเรียนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย นำมาแต่งเป็นกาพย์สุรางคนางค์ 28 ผลการวิจัย ปรากฏดังนี้

1. คำที่นักเรียนเขียนไม่ผิดเลยมี 3 คำ ได้แก่ คำที่มีเสียง "ร" คือ เรื่องราว เริ่มแรก รื่นเริง ส่วนคำอื่น ๆ เขียนผิดหมด
2. คำแต่ละประเภทที่นักเรียนเขียนผิดสูงสุดมีดังนี้
 คำที่มีเสียง "ร" คือคำว่า ไร่ เขียนผิดร้อยละ 11
 คำที่มีเสียง "ล" คือคำว่า ล้มล้าง เขียนผิดร้อยละ 19.67
 คำที่มี "ร" กล้ำ คือ คำว่า พรังพร้อม เขียนผิดร้อยละ 36.33
 คำที่มี "ล" กล้ำ คือ คำว่า กลางคัน เขียนผิดร้อยละ 20
3. คำแต่ละประเภทที่นักเรียนอ่านผิดสูงสุด มีดังนี้
 คำที่มีเสียง "ร" คือคำว่า รวดเร็ว อ่านผิดร้อยละ 76.33
 คำที่มีเสียง "ล" คือคำว่า ลูกรัก อ่านผิดร้อยละ 54.33
 คำที่มี "ร" กล้ำ คือคำว่า เกรงกลัว อ่านผิดร้อยละ 60.67
 คำว่า "ล" กล้ำ คือคำว่า นลัดนราก อ่านผิดร้อยละ 59.33
4. คำที่นักเรียนเขียนถูกแต่อ่านผิดมีดังนี้
 คำที่มีเสียง "ร" คือคำว่า เรื่องราว เริ่มแรก รื่นเริง
 คำที่มี "ร" กล้ำ ไม่มี
 คำที่มีเสียง "ล" ไม่มี
 คำที่มี "ล" กล้ำ ไม่มี
5. คำที่นักเรียนเขียนผิดและอ่านผิด มีดังนี้
 คำที่มี "ร" กล้ำ มี 20 คำ เขียนผิดและอ่านผิดทุกคำ
 คำที่มีเสียง "ร" มีเขียนผิด 17 คำ คือ รำ รูปร่าง โรงเรียน อารมณ์ รุกรบ
 เรียบเรียง เรือน รวดเร็ว รับรอง รับร้อน เรียบร้อย รอด รส เรียงราย นำรัก รำพัน ไร่
 คำที่มี "ล" กล้ำ มี 20 คำ เขียนผิดและอ่านผิดทุกคำ
 คำที่มีเสียง "ล" มี 20 คำ เขียนผิดและอ่านผิดทุกคำ
6. ร้อยละของจำนวนนักเรียนทั้งหมดที่อ่านคำต่าง ๆ แต่ละคำผิดสูงกว่าร้อยละของ
 จำนวนนักเรียนที่เขียนคำแต่ละคำผิด
7. ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกคำมีนัยสำคัญที่ระดับ
 .05 แสดงว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านคำกล้ำและคำที่มีเสียง "ร" "ล" เหนือค่า
 เฉลี่ยก็จะมีความสามารถในการเขียนคำดังกล่าวเหนือค่าเฉลี่ยด้วย

8. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำกล้ำและคำที่มีเสียง "ร" "ล" ไม่แตกต่างกัน

บุปผา ซึ่งพุก (2524 : 108-113) ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ในจังหวัดราชบุรี โดยคัดเลือก ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 120 คน จากโรงเรียนในเขตอำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี จำนวน 3 โรงเรียน คือโรงเรียนวัดเขาวัง โรงเรียนวัดดอนเตลู่ โรงเรียนเทศบาลวัดลัดตานาถปริวัตร โดยรวบรวมคำที่เขียนสะกดยาก และยากมาก จำนวน 166 คำ และคำยากจากแบบเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 798 คำ นำไปทดสอบนักเรียน โดยให้เขียนตามคำบอก แล้วจึงทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ จำนวน 60 ข้อ สรุปผลได้ดังนี้

1. การศึกษาความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษา เรียงลำดับ จากง่ายไปหายาก ได้แก่ คำนาม คำวิเศษณ์ คำกริยา และคำอื่น ๆ
2. การศึกษาความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามหลักการประสมอักษร เรียงลำดับง่ายไปหายาก ได้แก่ คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ คำควบกล้ำและคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
3. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา โดยแยกเป็น คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ พบว่า ความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างไร้มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หมายความว่า คำที่ยากง่ายในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กันจริงกับชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจความหมายของคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หมายความว่า นักเรียนที่เข้าใจความหมายของคำที่เขียน ก็จะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำด้วย

มณฑล วัฒนธนม (2524 : 72-74) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการสอนซ่อมเสริม ทักษะการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างวิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ โดยใช้ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน รวม 40 คน กำหนดให้กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลองสอนการสะกดคำด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มทดลองสอนการสะกดคำด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะ โดยใช้เวลาสอนทั้ง 2 กลุ่ม ทุกสัปดาห์ ๆ ละ 1 ชั่วโมงต่อ 1 กลุ่ม ใช้เวลาในการทดลองสอน 9 สัปดาห์ติดต่อกัน รวมเวลาดทดลองสอนทั้งหมด 18 ชั่วโมง หลังจากสอนแล้วได้วัดผลนักเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาไทยชนิดแบบทดสอบสะกดคำ แล้วนำคะแนนของทั้ง 2 กลุ่มมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การสอนซ่อมเสริมทักษะการสะกดคำด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ ทำให้ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. เมื่อเปรียบเทียบผลการสอนซ่อมเสริมทั้ง 2 วิธีแล้ว ปรากฏว่าการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะ ได้ผลดีกว่าวิธีฝึกการสะกดคำ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
3. ความคิดเห็นของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มจากแบบสอบถามปลายเปิดสรุปได้ว่า นักเรียนมีความสนุกสนาน และชอบการเรียนซ่อมเสริม เพราะได้ทำกิจกรรมและเล่นเกมแปลก ๆ ที่สนุกสนาน และการเรียนซ่อมเสริมทำให้มีความสามารถในการเขียนสะกดคำมากขึ้น

งานศึกษาวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาถิ่นต่อการเขียนสะกดคำ ได้มีผู้ศึกษาวิจัยคือ วรณี บุญศักดิ์ (2526 : 60-61) ทำการศึกษาเรื่อง "อิทธิพลของภาษาถิ่นโคราชที่มีต่อการเขียนคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก" ซึ่งกำหนดให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในอำเภอต่าง ๆ 10 อำเภอ ที่พูดภาษาถิ่นโคราช จำนวน 180 คน เป็นตัวอย่างประชากร โดยได้ทดสอบเปรียบเทียบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน เพื่อใช้หาเกณฑ์ในการพิจารณาอิทธิพลของภาษาถิ่นโคราชที่มีต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนในจังหวัดนครราชสีมา โดยใช้แบบสอบถามเขียนคำจากรูปภาพจำนวน 100 ข้อ เป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ในจังหวัดนครราชสีมาเขียนสะกดคำเป็นภาษาถิ่นโคราชมีค่าเฉลี่ยเพียงร้อยละ 4.43 แสดงภาษาถิ่นโคราชไม่มีอิทธิพลต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก

ลิกิริศักดิ์ โหมดหิรัญ (2526 : 83-85) ได้สำรวจการเขียนและกตคำผิดในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ของโรงเรียนทดลองในกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนที่อยู่ในโครงการทดลองหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2521 จำนวน 10 โรงเรียน ในกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 300 คน โดยผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบความสามารถในการสะกตคำ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบเลือกตอบ มีคำให้เลือก 4 คำ ตอนที่ 2 เว้นช่องว่างในแต่ละประโยคให้เติมคำ ตอนที่ 3 เขียนตามคำบอกทีละคำ ผลปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนและกตคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 300 คน ที่อยู่ในโครงการทดลองหลักสูตรนี้ อยู่ในเกณฑ์ที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข โดยคำที่นักเรียนเขียนและกตผิดมีลักษณะดังนี้

1. เป็นคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำทั้งที่อยู่ต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ
2. เป็นคำที่มีหลายพยางค์
3. เป็นคำที่มีรูปอย่างหนึ่ง แต่ออกเสียงอีกอย่างหนึ่ง
4. เป็นคำที่มีรูปพยัญชนะ หรือสระปรากฏอยู่แต่ ไม่ออกเสียง
5. เป็นคำที่มีพยัญชนะซึ่งมีเสียงใกล้เคียงกัน
6. เป็นคำที่มีรูปพหูพจน์
7. เป็นคำที่ประกอบด้วยพยัญชนะ หรือสระที่มีรูปการเขียนคล้ายคลึงกัน

อัญชลี กิจพยัคฆ์ (2526 : 49-51) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการเขียนและกตคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง : เปรียบเทียบการสอนระหว่างวิธีจัดเป็นกลุ่มคำกับวิธีละคำ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดราชบุรุษรัศรัทธาธรรม และโรงเรียนวัดหัวลำโพงแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน โดยใช้แบบทดสอบความพร้อมในการเขียน และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนและกตคำซึ่งเป็นแบบทดสอบประเภทเขียนตามคำบอก ผลปรากฏว่า

1. นักเรียนกลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่สอนสะกตคำโดยวิธีจัดคำเป็นกลุ่มคำยากง่าย มีผลสัมฤทธิ์ทางการสะกตคำสูงกว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งสอนโดยวิธีละคำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนกลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่สอนสะกตคำโดยวิธีจัดคำเป็นกลุ่มคำยากง่ายใช้เวลาในการเขียนน้อยกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งสอนวิธีละคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อำไพ กิมแหลม (2528 : 52-54) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 150 คน ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรเขียนความเรียงภาษาไทยคนละ 3 เรื่อง เรื่องละ 30 นาที โดยกำหนดเวลาในการเขียนแต่ละเรื่องห่างกัน 1 สัปดาห์ แล้วนำมาวิเคราะห์ตามเกณฑ์ที่สร้างไว้ ผลปรากฏว่าข้อผิดพลาดที่พบในความเรียงของตัวอย่างประชากรมีดังนี้

1. ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ โดยใช้คำนามผิดมากที่สุด
2. ข้อผิดพลาดในการสะกดการันต์โดยใช้ตัวสะกดผิดมากที่สุด
3. ข้อผิดพลาดเรื่องความหมายโดยใช้ข้อความไม่กะทัดรัดมากที่สุด
4. ข้อผิดพลาดในการใช้กลุ่มคำและสำนวนโดยใช้เป็นภาษาพูดมากที่สุด
5. ข้อผิดพลาดเรื่องโครงสร้างของประโยค โดยเรียงคำผิดลำดับมากที่สุด
6. ข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอน โดยไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้นมากที่สุด

สาลินี กุติกนิษฐ์ (2530 : 580-60) ได้ศึกษาเรื่อง "การศึกษามวลลัมฤทธิ์และความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เกมและไม่ใช้เกม" กำหนดให้ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ปีการศึกษา 2529 ที่มีพื้นฐานอ่อนในการเขียนสะกดคำแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน โดยใช้แบบสำรวจพื้นฐานการเขียนสะกดคำภาษาไทย แผนการสอนการเขียนสะกดคำที่ใช้เกมและใช้แบบฝึกเป็นเครื่องมือในการวิจัย ดำเนินการทดลองกับทั้ง 2 กลุ่ม แล้วทดสอบหลังการสอนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำภาษาไทย ผลการศึกษารูปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำภาษาไทยที่ใช้เกมและไม่ใช้เกมประกอบการสอน มีความคงทนในการจำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่น คือ ผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำภาษาไทยของกลุ่มใช้เกมสูงกว่ากลุ่มไม่ใช้เกม

2. นักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำภาษาไทยที่ใช้เกมและไม่ใช้เกมประกอบการสอน มีความคงทนในการจำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่น คือ ความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียน โดยใช้เกมสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้เกมประกอบ

มาลินี เริ่มยินดี (2530 : 67-68) ได้วิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์งานเขียนร้อยแก้วภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 2" โดยใช้แบบสอบถามวิเคราะห์งานเขียนร้อยแก้วที่กำหนดให้นักเรียนทำ ผลปรากฏว่า งานเขียนร้อยแก้วประเภทเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เมื่อพิจารณาถึงเรื่องการเขียนตัวสะกดการันต์ พบว่า เขียนสะกดถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ดี

การนำสื่อมวลชนมาใช้ประกอบการสอนภาษาไทยโดยเฉพาะการเขียนสะกดคำเป็นกิจกรรมการสอนวิธีหนึ่งที่น่าสนใจ ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อมวลชนในการเรียนการสอนภาษาไทย ดังนี้

ปาริชาติ พุดน้อย (2525 : 68-69) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการใช้ภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถาม 1 ชุด ถามความคิดเห็นของครูภาษาไทย จำนวน 186 คน จากโรงเรียนรัฐบาล 15 แห่ง ผลปรากฏว่า

1. ครูภาษาไทยเห็นว่าสื่อมวลชนช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาไทยของนักเรียนในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในระดับปานกลาง
2. ด้านการฟัง การพูด และการอ่าน สื่อมวลชนส่งเสริมในระดับมาก
3. ด้านการเขียน สื่อมวลชนส่งเสริมในระดับน้อย ทั้งนี้เพราะสำนวนภาษาที่สื่อมวลชนเขียนมักเป็นคำสแลง ฝรั่งเพี้ยน และภาษากำกวม
4. ครูภาษาไทยเห็นว่า สื่อมวลชนมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก

ประนอม เมืองคุ้ม (2532 : 145-153) ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับการใช้สื่อมวลชนในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 7" ประชากรที่ใช้วิจัยเป็นครูภาษาไทยในเขตการศึกษา 7 จำนวน 76 คน และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตการศึกษา 7 จำนวน 480 คน โดยใช้แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบ ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของครูภาษาไทย และนักเรียนเกี่ยวกับการใช้สื่อมวลชนในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดถามความคิดเห็นตามหัวข้อที่กำหนดให้สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ครูภาษาไทย และนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันว่า มีการนำสื่อมวลชนไปใช้ในการเรียนการสอนทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน น้อย
2. ครูภาษาไทยเห็นว่า มีการนำสื่อมวลชนไปใช้ในการเรียนการสอนหลักภาษามาก โดยเฉพาะการนำข้อความจากสื่อมวลชนประเภทสิ่งพิมพ์มาให้นักเรียนพิจารณาการสะกดคำรันท แต่ักเรียนเห็นว่านำมาใช้น้อย
3. สื่อมวลชนที่ทั้งครูและนักเรียนเห็นสอดคล้องกันว่า นำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยได้มาก คือ หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และวารสาร
4. ครูภาษาไทย และนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันว่า การนำสื่อมวลชนไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ได้รับประโยชน์มาก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ พบว่าความสามารถในการเขียนสะกดคำนั้นเป็นสิ่งที่สร้างและส่งเสริมให้มีขึ้นได้ หากครูผู้สอนภาษาไทยเอาใจใส่และชี้แนะให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำอย่างจริงจัง เพราะการเขียนสะกดคำนั้นไม่ใช่เรื่องยากแต่เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความละเอียดรอบคอบ ต้องหมั่นศึกษาพิจารณาและจดจำอย่างสม่ำเสมอ

งานวิจัยต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศ ได้มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

ดอนนา เด เครเวดล์ พินเตอร์ (Donna Dee Krewedl Pinter 1977) ได้วิจัยเรื่อง "ผลของการใช้เกมในการสอนสะกดคำนักเรียน ระดับ 3" ศึกษาวิจัยกับนักเรียนจำนวน 94 คน โดยใช้แบบทดสอบการสะกดคำก่อนการเรียนและหลังการเรียน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนจากแบบทดสอบสะกดคำ หลังการเรียนสูงกว่าคะแนนจากแบบทดสอบสะกดคำก่อนการเรียน
2. เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติระหว่างเพศ ปรากฏว่านักเรียนหญิงมีทัศนคติในการเรียนดีขึ้นกว่านักเรียนชาย

โนยา สเปคเตอร์ (Noya Spector 1980) ได้วิจัยเรื่อง "ผลกระทบของ การสอนการอ่าน การเขียน และการอ่านออกเสียงภาษาฮีบรู การเขียนและการสะกดคำภาษาอังกฤษ ในกลุ่มเด็ก ๆ ซึ่งอ่านภาษาฮีบรูได้ช้า" งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาผลกระทบจากการอ่าน การเขียน และการออกเสียง ภาษาฮีบรู การเขียน และการสะกดคำภาษาอังกฤษในกลุ่มเด็ก ๆ ที่ศึกษาภาษาฮีบรูเป็นภาษาที่สอง แต่มีความสามารถในการอ่านช้า เพราะ ภาษาฮีบรูมีลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษาแม่ทั้งการออกเสียงและการเขียน

ผู้วิจัยได้ศึกษากับนักเรียนระดับ 17 และระดับ 18 ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำนวน 2 โรงเรียน กำหนดให้นักเรียนอ่านและเขียนสะกดคำภาษาฮีบรูกับอ่านและเขียนสะกด คำภาษาอังกฤษ โดยทดลองทั้งก่อนฝึกและหลังฝึก แต่ละครั้งผู้วิจัยจะติดตามผล และบันทึกคะแนน ของแต่ละกลุ่ม เพื่อพัฒนาการ

ผลการวิจัย ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างเด่นชัด ระหว่างการอ่านและเขียน สะกดคำภาษาอังกฤษ กับภาษาฮีบรู และการทดสอบก่อนฝึกกับหลังฝึกก็ไม่มีความแตกต่างกันอย่าง เด่นชัด

แคเรน ลินน์ กรีนเบิร์ก (Karen Lynn Greenberg 1981 : 685-A) ได้ศึกษา เรื่อง "อิทธิพลของความแตกต่างในการเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 1" โดยศึกษาข้อมูลจากการถามนักศึกษาถึงประสบการณ์ส่วนตัวในการเขียนเรียงความว่า มีวิธีปฏิบัติอย่างไร จึง จะทำให้งานเขียนมีคุณภาพ และศึกษาคุณภาพงานเขียนเรียงความของนักศึกษา โดยพิจารณาจาก การใช้ประโยค การเขียนสะกดคำและความยาวของเรียงความ

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถของนักศึกษาในการเขียนเรียงความจะต้องคำนึงถึง ความสามารถในการเรียบเรียงภาษา และความสามารถในการเขียนสะกดคำเป็นตัวประเมินค่า งานเขียนที่สำคัญ

แซนดรา เอส อีเดอร์ (Sandra S. Eder 1983) ได้วิจัยเรื่อง "ผลกระทบ ของการเขียนแบบติดกันกับความสำเร็วจของการเขียนสะกดคำ" มีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาว่า การเขียนแบบติดกันไปจะมีผลกระทบต่อการเขียนสะกดคำหรือไม่ เพราะการเขียนสะกดคำผิด

ส่วนใหญ่เกิดจากการเขียนด้วยมือ นั่นคือมีการเขียนตัวหนังสือทดหล่น การเขียนแบบติดกันจะ ช่วยลดข้อผิดพลาดดังกล่าวได้หรือไม่ โดยตั้งสมมติฐานในการวิจัยว่า

1. นักเรียนที่ได้รับแบบการเขียนแบบติดกันอย่างง่ายจะประสบความสำเร็จในการเขียนสะกดคำมากกว่านักเรียนที่ได้รับแบบการเขียนแบบติดกันอย่างง่าย แต่ไม่ให้คำแนะนำ
2. นักเรียนที่ได้รับแบบการเขียนแบบติดกันอย่างง่ายพร้อมคำแนะนำและอธิบายจนมองเห็นภาพจะแสดงความผิดพลาดในการเขียนสะกดคำด้วยมือน้อยกว่านักเรียนที่ได้รับแบบการเขียนแบบติดกันอย่างง่ายแต่ไม่มีคำแนะนำ

การวิจัยนี้แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมที่ 2 และที่ 3 กับกลุ่มทดลอง จำนวน 76 คน ใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ โดยกลุ่มทดลองได้รับแบบการเขียนแบบติดกัน พร้อมคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการมองภาพ กลุ่มควบคุมที่ 2 ได้รับแบบการเขียนแบบติดกันโดยไม่มีคำแนะนำ และกลุ่มควบคุมที่ 3 ได้รับแบบการเขียนด้วยมือโดยไม่มีคำแนะนำ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการพิจารณาจำนวนคำที่สะกดถูกต้อง และเปรียบเทียบจากคะแนนสอบก่อนการทดลอง การวิเคราะห์ตัวแปรปรวนร่วม เช่น เพศ วัย ระดับสติปัญญา ความสามารถในการอ่าน และการวิเคราะห์อัตราถดถอยเพื่อทดสอบผลกระทบ

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นั่นคือ ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการเขียนแบบติดกันพร้อมกับมีคำแนะนำในการมองเห็นภาพ ไม่มีผลกระทบต่อความสำเร็จของการเขียนสะกดคำ

บาร์บารา แมเนลิส และแอนคิง (Barbara Menelis and Ann King, 1983) วิจัยเรื่อง "ผลของวิธีการสะกดคำซึ่งได้มาจากแบบอย่างการสะกดคำที่ดีซึ่งปฏิบัติกันกว่าครึ่งโลก" งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าการสอนด้วยวิธีการสะกดคำซึ่งปฏิบัติกันอยู่ตามแห่งต่าง ๆ กว่าครึ่งโลกนั้น มีประสิทธิผลอย่างไรเมื่อนำมาสอนกับนักเรียนโรงเรียนมัธยมส่วนภูมิภาค โดยแบ่งประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม การสอนในกลุ่มควบคุมนั้น ใช้วิธีการสอน 4 ประการ คือ

1. สอนด้วยการฝึกทักษะก่อน
2. สอนถ้อยคำสำนวน

3. สอนด้วยรูปภาพ
4. สอนด้วยการให้คัดลายมือ

ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลองนั้นมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนและถอดคำสูงกว่า กลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการสอนและถอดคำด้วยวิธีการสะกดคำ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันเกือบครึ่ง โลกนั้น มีประสิทธิภาพและสามารถนำมาปรับปรุงใช้สอนเรื่องการเขียนและถอดคำได้ในโรงเรียนทั่วไป

แซนดร้า พิตท์ และจิน เคลตัน (Sandra Pitts and Jean Kelton, 1984) ได้วิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ในการเขียนและถอดคำกับความสามารถในการอ่านของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 : มาตรการวัดและชนิดของข้อผิดพลาดในการเขียน" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าการเขียนและถอดคำเกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านหรือไม่โดยใช้แบบทดสอบการอ่านของ เนลสัน - เดนนี่ (The Nelson - Denny Reading Test) ซึ่งเป็นปรนัย และทดสอบการเขียนและถอดคำด้วยแบบการเขียนและถอดคำตามคำบอก กับตัวอย่างประชากร 71 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในชั้นเรียนที่ฝึกทักษะการใช้ภาษา 4 ด้าน แห่งมหาวิทยาลัย อัลบูเคอร์ก โดยใช้เกณฑ์วัดผล คือ คะแนนการอ่านจากแบบทดสอบการอ่านของเนลสัน - เดนนี่ คะแนนการเขียนและถอดคำจากมาตราวัด 3 มาตรา คือ CTBS, WRAT และ TPE วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของมาตราวัดทั้ง 3 มาตรา ตามสูตรของเพียร์สัน (Pearson) ปรากฏว่ามาตราวัดทั้ง 3 มาตรามีความสัมพันธ์กัน และผลจากการศึกษาวิจัย ปรากฏดังนี้

1. คะแนนจากการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนและถอดคำ
2. ผู้อ่านที่ดีจะเขียนและถอดคำผิดพลาดน้อยกว่าผู้อ่านที่อ่านไม่คล่อง
3. เมื่อเปรียบเทียบข้อผิดพลาดระหว่างการอ่านกับการเขียนและถอดคำของผู้อ่านที่ดี

ปรากฏว่าพบข้อผิดพลาดจากการอ่านออกเสียงมากกว่าข้อผิดพลาดจากการเขียนและถอดคำ

เบรนด้า แร บุษ (Brenda Rae Bush 1984) ได้วิจัยเรื่อง "การปรับปรุงการเขียนและถอดคำซึ่งกระทำในแบบทดสอบรายสัปดาห์และการทดสอบประจำวัน, การฝึก การท่องจำ และการเขียนคำศัพท์ตามเนื้อเรื่อง" โดยแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง ดำเนินการวิจัยโดยในกลุ่มควบคุมสอนการเขียนและถอดคำด้วยวิธีปกติ คือให้ท่องจำ

คำทุกวัน ๆ ละ 10 นาที ในขณะที่กลุ่มทดลองจะฝึกเขียนสะกดคำเฉพาะในแบบฝึกหัดการเขียน โดยเลือกใช้คำศัพท์จากบัญชีการเขียนสะกดคำที่กำหนดขึ้นใช้เวลาศึกษาทดลอง 8 สัปดาห์เท่ากันทั้ง 2 กลุ่ม ผลการทดลองปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างเด่นชัดระหว่างวิธีการของทั้ง 2 กลุ่ม จะเห็นผลแตกต่างเด่นชัดเฉพาะเรื่องการใช้เวลามากเกินไปในการเก็บข้อมูลจากการทดลองในช่วงแรก แต่ในช่วงหลังหรือในสัปดาห์ต่อ ๆ มา ไม่ปรากฏผลแตกต่างกัน

ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มทดลองไม่มีลักษณะเฉพาะอย่างเพียงพอ

แอน เลิฟเลส (Ann Loveless 1984) ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาการเขียนสะกดคำระหว่างนักเรียนระดับสี่ ระดับแปด และระดับสิบสอง โดยใช้คำศัพท์ จำนวน 900 คำ ของโครงการอ่านการเขียนสะกดคำ" เนื่องจากในปี 1978 สเตตสัน (Stetson) ได้พัฒนาโครงการอ่านและการเขียนสะกดคำโดยใช้คำศัพท์ จำนวน 900 คำ ที่ได้รับการยอมรับว่ามีการใช้กันเป็นประจำ แต่โครงการนี้ยังไม่มีการจัดระดับความยากของคำในการอ่านและการเขียน และยังไม่มีการเปรียบเทียบความยากของคำระหว่างการอ่านกับการเขียน และยังไม่มีการเปรียบเทียบความยากของคำระหว่างการอ่าน กับการเขียน ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ คือ

1. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในระดับความยากของคำระหว่างการอ่านกับการเขียนสะกดคำ
2. เพื่อศึกษาว่าการเขียนสะกดคำในปี 1983 ที่วิจัยโดยสเตตสัน (Stetson) ได้ผลแตกต่างจากงานวิจัยของกรีน (Green) ในปี 1954 หรือไม่

ผู้วิจัยได้แบ่งคำศัพท์ทั้ง 900 คำของโครงการอ่านและการเขียนสะกดคำออกเป็น 9 กลุ่ม ๆ ละ 100 คน แล้วนำคำศัพท์แต่ละกลุ่มไปทดสอบการเขียนสะกดคำด้วยวิธีเขียนตามคำบอกกับตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนระดับ 4, 8, 12 จำนวน 4,961 คน โดยนักเรียนแต่ละคนจะได้เขียนสะกดคำทั้ง 2 กลุ่ม ครั้งละ 1 กลุ่ม เพราะฉะนั้นคำศัพท์ทั้ง 900 คำนี้จะถูกทดสอบโดยนักเรียนแต่ละระดับประมาณ 50 ครั้ง ผู้วิจัยได้บันทึกคะแนนของแต่ละคนอย่างต่อเนื่อง และคำนวณหาคำศัพท์ที่มีค่าระดับความยากจากการทดสอบนักเรียนแต่ละครั้ง

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. เกี่ยวกับระดับความยากของคำ ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างการอ่านกับการเขียนสะกดคำ

2. เกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการทดลองระหว่างปี 1983 กับปี 1954 ปรากฏว่า
  - 2.1 นักเรียนระดับสิบสอง ปี 1983 เขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากกว่านักเรียนในปี 1954
  - 2.2 นักเรียนระดับแปดทั้งปี 1983 กับปี 1954 มีความสามารถในการเขียนสะกดคำเท่ากัน
  - 2.3 นักเรียนระดับสี่ ปี 1983 มีความสามารถในการเขียนสะกดคำดีกว่านักเรียนปี 1954 เล็กน้อย

ไมเคิล พี โฮมินิก (Michael P. Homenick 1984) ได้วิจัยเรื่อง "การเขียนสะกดคำ : ปัจจัยความสามารถเฉพาะซึ่งมีความสลับซับซ้อนเกี่ยวกับการทดสอบการเขียนและกลวิธี" งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาความสลับซับซ้อนและปัจจัยความสามารถเฉพาะในการเขียนสะกดคำซึ่งมีวิธีการวัดขีดความสามารถในการเขียนสะกดคำ ได้แก่ การเขียนตามคำบอก การใช้ความจำ และการเขียนสะกดคำ โดยศึกษาวิจัยกับนักเรียนระดับ 6 และระดับ 9 โดยให้เขียนคำศัพท์ตามที่กำหนด และให้เขียนคำศัพท์ตามอิสระ แล้วจึงเปรียบเทียบว่าระหว่างมาตรการทั้ง 3 นี้จะสัมพันธ์กับความสลับซับซ้อนในการเขียน ความเข้าใจในการเขียนสะกดคำ และกลวิธีสำหรับการเขียนสะกดคำหรือไม่

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ามาตรการวัดในการศึกษาคำครั้งนี้ไม่มีความสัมพันธ์กับความสลับซับซ้อน ในการเขียน และความสามารถในการเขียนสะกดคำ

แคโรล วี เบอเทรนต์ (Carol V Bertrand 1985) ได้วิจัยเรื่อง "ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินค่างานเขียนของเด็กด้วยค่า Holistic) งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวแปรใน Holistic Scores เพื่อประเมินค่างานเขียนของนักเรียน ซึ่งมีตัวแปรทั้งสิ้น 10 ตัว คือ จำนวนคำที่ต้องแก้ไข ข้อผิดพลาดอื่น ๆ การเว้นวรรคตอนผิด การเขียนสะกดคำผิด ไวยากรณ์ผิด การนำคำไปใช้ผิดความหมายและผิดระเบียบในการเขียน โดยศึกษากับนักเรียนระดับ 2 และระดับ 5 จำนวน 173 คน จากโรงเรียนบริเวณรอบนอกเมืองในรัฐนิวเจอร์ซีย์ กำหนดให้ประชากรเขียนเรียงความในหัวข้อ "เมื่อ E.T. กลับบ้านและคุณได้ไปกับเขาด้วย" ให้เขียนพรรณาน่าว่านักเรียนเห็นอะไรบางอย่างขณะที่ยานแล่นอยู่ในอวกาศ

ผลการวิจัยพบว่า เรียงความที่นักเรียนเขียนมีข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 46 ของตัวแปรใน Holistic Scores ซึ่งเท่ากับการประเมินค่างานเขียนด้วยแบบทดสอบมาตรฐาน ดังนั้นจึงนับว่าค่า Holistic เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถประเมินค่างานเขียนของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นส่วนสำคัญที่แสดงถึงคุณค่าของงานเขียนเรียงความ และเป็นตัวประเมินค่างานเขียนเรียงความด้วย ดังนั้นจึงได้มีการสร้างแบบประเมินค่ามาตรฐานสำหรับวัดเรื่องความสามารถในการเขียนสะกดคำขึ้นมาใช้กันอย่างแพร่หลาย ซึ่งถือว่าเป็นแนวคิดที่ดีมากและน่าจะได้นำวิธีการนี้มาปฏิบัติในวงการศึกษานักเรียนของไทยบ้าง ด้วยการสร้างแบบวัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยที่ได้มาตรฐาน และยอมรับกันทั่วไปเพื่อใช้วัดความรู้ความสามารถของนักเรียน